

Любен Иванов

Zoолоok

Нещо тихо, много тихо бе почнало да се обажда и да измества собствените му мисли – нещо като скърцане или пукот или не знам що ли, но бе тук и нямаше начин да го отрече или зачеркне, ушите нямат клепащи, нали, и трябваше да се заеме с него, ако не желаше да спре да прави това, което му се правеше в момента.

Заслуша се внимателно с професионалните нотки на мнителност и ипохондричност, присъщи на гилдията му, като не пропусна да отбележи, че това нещо е само звук – такъв един цъкащо-скърцащо-стържещ, но все пак само звук, елементарни звукови халюцинации би могло да има и от преумора, виж, ако бяха гласове... Но не, нещото си беше само един звук.

Започна да търси ритъм, което го доведе до пуснатия касетофон, който тихо, много-много тихо продължаваше кой ли час подред послушно да просвирва страна след страна онова непреводимо нещо, наречено Zoolook от оня проклет, латински вкусен французин, та се протегна и спря уморената машинка, едва ли не с надеждата, че онова там ще да е било от нея. Не беше. Огледа внимателно стаята и се ослуша с отворена уста, за да не наслабва още шумове, но всичко, което постигна бе, да научи, че нещото се чува навсякъде в стаята, с еднаква сила и все тъй без доблестта да има явен източник.

Отново се хвърли към мисълта за халюцинацията, но му дойде спасителната идея да излезе замалко, и – да! – онова също замря. О'ле! – в стаята беше.

Седна тихо и започна да прехвърля през главата си особеностите на стаята – докато онова си правеше каквото си знае, без да се интересува от мислите му. Тя – стаята бе с дървен под и таван. Защо пък те да не стърчат, ако влажността на въздуха (скръц) и атмосферното налягане се променят (пук), възможно е гредите да се наместват в гнездата си в стените (ппк). А за година и половина как не се наместваха? Не, не е това. (Цък!)

Голям еркер заема източната стена. Може да отразява звука. М-хм. Но откъде идва той, а? Друсна се на леглото – и нищо – ни пук, ни цък, ни скръц. Пресегна се пак и пусна касетофона. Все тая – ни смяна в ритъма, ни преставане. Погледна навън в тъмното да не би някой клон да дращи по прозореца. И не. А когато се взря в единия олук, изпод него едно лъскаво око мигна срещу неговите изумени две. Главата се извъртя, за да може да погледне към отъпялата му физиономия и друго – също тъй лъскаво, око. А после охлювестия му мозък проумя, че между двете очи имаше една човка. И тя каза „Цък!“ а после и кисело

„Сккккк!“.

Послушно се наведе и – целият настръхнал, усили малко звука, заслушан в Zoolook и в отлитането на самотата, и седна, и отпусна ръце и тихо рече: „Господи!“

И се заслушаха двамата с гарвана в това, което беше Zoolook.

Амин!

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/565>]